

"Bij ons is dezelfde grote ellende als in het gehele land, waarvan de mens als hij er aan denkt, beeft. De arme boeren hebben slechte grond, want de beste grond behoort aan de grootgrondbezitters. Op de slechte bodem moeten de boeren vegeteeren. Bossen hebben de arme dorpingen niet; het brandhout verslindt 1/3 van het gehele inkomen; men neemt de laatste snee brood van zijn kinderen om het te kunnen kopen. Men kan zelfs niet genoeg verdienen om brandhout te kopen. Degenen dus, die 1 of 2 H.A. slechte grond hebben moeten zich daarvan in 't leven houden en belasting betalen. Men moet geld geven voor de school en voor de boeken van de kinderen, waarmee ieder rijk gezegend is. Het dagelijkse voedsel bestaat uit zwart brood met aardappelen. Wit brood eet men zeer weinig, men bakt het 4 tot 6 keer per jaar. Vlees gebruikt men slechts wanneer een beest gekrepeerd is.

De geestelike heeft ook geld nodig; hij zoekt de landman op en belooft hem de hemel voor zijn lijden op aarde.

Vroeger liet de dorping zijn zoons een vak leren, en nu zijn er overal teveel die naar werk verlangen. Men ziet het leven van de vaklui. De slechts betaalden zijn de schoenmakers. In een naburig dorp zijn er van dezen meer dan 300 op een totaal aantal dorpsbewoners van 800. Zij werken tot 18 uren daags en verdienen twee sloty. Hun gezinnen zijn talrijk en zij hebben geen grond. Zij leven als in het graf. Zij verblijven in één zeer kleine kamer. In één kamer wonen twee of drie families samen. Men moet weten, dat de woningtoestanden en ontberingen van de landbevolking in niets verschilt van die van de geschoolde arbeiders. Als de hevige koude komt moeten velen van deze ongelukkigen met het varken samen hokken, opdat het heest niet van de koude zal omkomen. Want allen hopen, dat als het varken volwassen wordt, men het kan verkopen en dan de belasting betalen en voor het overschot brood kan kopen voor zijn kinderen.

De dorpsbewoners zouden de hoop verliezen, als zij de berichten uit Spanje niet ontvingen, omdat daar het meest verdrukte deel van de bevolking zich verhief en vecht tegen zijn bourgeoisie en tegen de buitenlandse kapitalisten. Hun overwinning is de onze!"

De brief beëindigend, roept hij uit: "Arbeiders en boeren, strijders in de loopgraven voor de nationale onafhankelijkheid, gij bevocht voor een ander een moederland, en voor uzelf - de ellende. Is deze onafhankelijkheidsstrijd geen nederlaag?"

Deze brief beschrijft slechts gedeeltelijk de heersende nood; om deze beter te schilderen moet men gehele boekdelen volschrijven. Vermeldenswaard is het feit, dat men de lucifers in 4 stukjes deelt en de aardappelen 5 of 6 keer in hetzelfde water kookt om het zout uit te sparen.

Ondanks haar achterlijkheid begint de dorpsbevolking zich bewust te worden van haar misère, zij begon zich te organiseren om zich te bevrijden uit haar beklagenswaardige toestand.

Om langs wettelijke weg de regeermacht in het land te krijgen wenden alle politieke partijen zich tot de landbouwbevolking. Verschillende leiders beloven hen, dat als hun partij wint, zij hen zal bevrijden. De meeste invloed op de dorpingen heeft de Boerenpartij (S.L.), wier voornaamste leider Vitos is, ex-minister uit het jaar '26.

Die partij is voorstandster van het opkopen van de grond van de grootgrondbezitters door middel van "afbetaling op lange termijn" (in plaats van een onteigening zonder betaling), en verhoging van de prijzen der

landbouwproducten. Zij vergeten, dat werkelijke bevrijding van de plattelandsbevolking niet kan geschieden, als men het proletariaat niet vrijmaakt en als er geen evenwicht is tussen landbouwproduktie en industriële produktie. In plaats van onteigening zonder vergoeding van de landgoederen en het grondvesten van kollektieve bedrijven, in plaats van tractoren te laten komen en de bodem te kultiveeren, beperken zij zich tot het vestigen van een groot aantal kleine landgoederen. De partij is anti-socialisties en tegen het kollektivisme. Zij wil niet tot de kern der zaken gaan, omdat dit haar eigen onteigening zou betekenen. De leiders zijn voor het merendeel bezitters van groote en middelmatige landgoederen.

De Boerenpartij, die zeer goed weet dat zij zelf bij de huidige omstandigheden de macht niet kan nemen, maakt het hof aan de Poolse Socialistiese Partij (P.P.S.) en deze laat zich ook niet onbetuigd. Gedurende de onlangs gehouden kongressen namen beide partijen een resolutie aan voor verdediging van het vaderland. Zij vestigden de aandacht van de regering op het feit, dat de natie in gevaar wordt gebracht door Duitsland en dat het reeds tijd is, dat de regering de macht aan hen overdraagt. Dat slechts zij (PPS en SL) de natie kunnen redden van de Duitse invasie en de invloed van het kommuniste smoren. Zij maakten er op attent, dat in 't jaar '20 zij de natie redden en konsolideerden. Kameraden! dit zijn geen leugens, maar de betreurenswaardige feiten!

Met geheel andere methoden werkt de Nationalistiese Partij, die eveneens de plattelandsbevolking en het proletariaat wil vangen. Die zegt, dat de nu heersende crisis en werkloosheid zullen ophouden, als men de joden wegjaagt en hun plaatsen bezet met Polen. Dus om haar doel te bereiken arrangeert zij overal de slachting onder de joden. Door haar studenten leeft zij haar bloeddorstig temperament uit. Bij gelegenheid van de laatste vechtpartijen in de universiteiten eisten de nationalistes aparte banken voor joodse studenten en beperking van het studie-recht voor hen.

Elke dag ranselen fascistiese studenten de joodse en proletariese studenten af. Zij staan hen niet toe deel te nemen aan de colleges. Tegenover zulke barbaarse eisen is de regering doof. Indien de regering zou willen, zou zij na enige tijd dit alles kunnen doen ophouden. Maar zij wil niet, want zij denkt er net zo over, slechts een weinig minder scherp.

De regering roept de nationalistiese studenten op om het joodse probleem in vrede op te lossen, maar hoe, dat geeft ze niet aan. In plaats van allen te arresteren die provoceeren, laat zij joodse en proletariese studenten opsluiten.

De Nationalistiese Partij, met haar anti-semities program, agitert in de dorpen, waar zij aan de boeren vertelt, dat zij in de ellende zitten omdat alle winkels en handelszaken aan de joden behoren. Zij wil dus door het anti-semitisme de ekonomiese problemen oplossen.

Maar hoe is de werkelijke toestand? De statistiek toont aan, dat slechts 14.000 handelszaken aan joden behoren. Dus zou door het bezetten van enige duizenden baantjes de ekonomiese crisis en de werkloosheid beëindigd worden?

De regering wil de dorpsbewoners ook lijmen. Zij wenst hun steun. Maar wat doet zij om het levenspeil op het land te verbeteren? Niets! De regering zegt ook "stiekum" aan de arme dorping dat het jodendom aan alles schuld heeft. Wetenswaardig is, wat in werkelijkheid de re-

de regering voorstelt, bij monde van Kolonel Koc, in een Verklaring, gepubliceerd op 21 Februari '37. Wij lezen: "Wettelijk verbod van verdere versnippering van kleine landgoederen." Dus om de crisis op te heffen verbiedt de regering wettelijk de grondverdeling tussen familieleden. Eén moet, na de dood van de vader, achterblijven op het landgoed en aan de andere familieleden geld geven. Vanwaar hij het bedrag zal verkrijgen, daarvoor interesseert de regering zich niet.

In plaats van de staatsschulden te schrappen en de belastingen te verlagen, evenals de prijzen der industrieproducten, geeft zij de massa niets nieuws. Allen weten immers goed, voor wier doeleinden elke soort van regering dient.

Kameraden! zooals wij zien, zal niemand het proletariaat bevrijden, zij moeten immers zelf hun ellende gaan begrijpen en over de hoofden van de politici zich organiseren en - overwinnen!

(Overgenomen uit: "Sennacieca Revuo" van 10 April '37,) (...ski)
(esperanto-organ van de Sennacieca Asocio Tutmonda.)

WAAR GAAT HET HEEN ?

In Warschau zijn kleine spoorwegen, dicht bij de stad gelegen. Zij worden beheerd door een naamloze vennootschap. De meerderheid der aandelen bezit het Belgiese kapitaal. In die onderneming is 600 man tewerkgesteld, wier lonen ik hier laat volgen:

De tegenwoordige maandlonen bij:

groep VII zijn	285 sloty
" VIII "	229 "
" IX "	210 "
" X "	194 "
" XI "	184 "
" XII "	182 "
" XIII "	182 "

In de laatste jaren nam de direktie arbeiders aan voor 60 sloty per maand, die volgens inlichtingen van de kantons tot 15 en zelfs tot 17 uur per dag werken. Het loon is zoo klein, dat men er niet van kan leven, maar helaas ook niet sterven. Om het levenspeil van die mensen te illustreeren geef ik de volgende prijzentabel:

- een kilogram brood kost 0,35 sl.
- een kilogram vlees van 1,20 tot 2 sl.
- een kilogram boter 4 sl.
- een ei 0,13 sl.
- een kilogram aardappelen 0,10 sl.
- een éénkamerwoning van 25 tot 45 sl.
- een paar eenvoudige schoenen van 12 tot 20 sl.

De vakverenigingen weerden zich niet energiek bij de verdediging van de slechtste salarisgroepen. Gedurende meer dan een jaar duurde de onvruchtbare onderhandelingen met de direktie. Ziende, dat de arbeiders niet klaar waren te strijden, was het slot, dat men de lonen tot 45 % (de hoogste zou 240 en de laagste 130 sl. zijn) wilde verlagen en meer dan 30 man ontslaan. Onder de druk van de arbeiders moesten de vakverenigingsleiders de staking proklameren.

Maar inplaats van die te leiden vanuit klassestandpunt, maakte men er een hoogst ordinair nationalisties avontuur van. "De gansenatie" nam er aandeel, en heerste grote eendracht tussen "alle Polen". Of men een burgerlike of een socialistiese krant nam, overal vond men de zelfde inhoud: "Voor het Belgiese kapitaal is Polen geen Afrikaanse kolonie. Polen is de Kongo niet!" Zoo waren de koppen, de inhoud van de artikels verschilde er niet van. Slechts door de titel van de krant of haar ondertitel, kon men gewaar worden, dat het gesprek liep nu weer over de socialistiese, dan weer over de burgerlike kranten. Om niet te vergeefs te praten, citeer ik een feit: De direktie (bestaande uit Polen, met chefs als prins Lubomirski, dus niet slechts uit Belgen) - immers de meeste schuld heeft de direktie, want zij geeft de leiding en naar haar aanwijzingen en bedoelingen beslissen de Belgen - de direktie riep een journalistenkonferentie bijeen, waarin zij een voorstelling gaf van de toestand waarin de arbeiders verkeerden bij de staatsspoorwegen en bij haar zelf. Uit die voorstelling bleek zonneklaar (volgens het hoofdprogramma van de Socialistiese Partij, "Robotnik") dat de spoorwegarbeiders van de staat minder betaald worden! "Robotnik" schreef, zich kwaadmakende: "De direktie wilde het op een onbehoorlike manier doen voorkomen, alsof de staatsspoorwegarbeiders in een slechtere toestand verkeren, want zij noemde slechts het enkele loon, zonder premies en andere toeslagen. Maar zelfs indien het waar zou zijn, moet de direktie zich herinneren, dat enerzijds de arbeiders werken voor het Belgiese privatekapitalisme en aan de andere zijde voor de Staat..."

Strekt dit niet tot voorbeeld? Over welke staat wordt zoo gesproken? Over de fascistiese! Maar dat is niet belangrijk voor de redaktieuren van de socialistiese kranten, want het is de Poolse Staat. Ik zal hier niet uitmaken wie in de beste toestand verkeert, want ik weet niet hoe de staat zijn spoorwegwerkers betaalt, maar de Poolse Staat - posterijen (dus noch private, noch Belgiese, maar Poolse) betaalt aan kantoorbedienden met een hoge ontwikkeling gedurende de eerste zes maanden 120 sloty (van welke som men nog aftrekt 15 sl. voor verschillende verzekeringen) en een z.g. "referanto" (een hogere beambte) ontvangt 290 sl. Ik vraag mij af, of de aangenomen houding eerlik is in een proletariiese en socialistiese beweging, die klassestrijd moet voeren. Neen! Wij proletariiese esperantisten, als de beste internationalisten, moeten deze methode bestrijden, want het is koren op de molen van de fascistiese en nationalistiese propaganda. Het is de voorbereiding van de geesteshouding voor een nieuwe wereldoorlog. Als wij die, en verschillende soorten "hitlerisme" willen vermijden, moeten wij de nationalistiese geestesgesteldheid vervangen door de gedachten van de klassenstrijd. Proleto. (Overgenomen uit: "Sennaciulo" van 25 Mrt. '37, maandel. esp. krant.) (officiëel organ van de Sennacieca Asocio Tutmonda)

DE BEZETTING DER AMERIKAANSE BEDRIJVEN.

De huidige toestand in Amerika verdient de aandacht van alle arbeiders. De Verenigde Staten vervormen zich snel tot een "vereuropeesd" land. Inplaats van het vroegere individualisme zien wij een algemeene strekking tot kollektivisme. De Europese arbeiders staan tegenover een sterke staat, welke vernietigd moet worden, maar in Noord-Amerika was de staat niet in staat haar gezag

te doen gelden. Elke trust heeft zijn eigen politie en elke vakvereniging haar eigen gangsters, het eigen rechter zijn is daar diep geworteld in de traditie en verklaart tevens het veel voorkomend lynchen in Amerika. Gedurende de crisis begon men te begrijpen, dat door de steeds dringender wordende problemen de inmenging van de staat noodzakelijk werd. Thans zijn 3 miljoen personen werkzaam bij de regeringsdepartementen, terwijl 60 miljoen mensen van de staat leven of op staats hulp zijn aangewezen: ambtenaren, gepensioneerden, werklozen, enz. Gedurende de crisis, toen de bedrijven werden gesloten, ontwikkelde het raderwerk van de staat zich steeds meer.

De toestand der arbeiders werd voortdurend slechter, de lonen nog lager en de werklozen waren in vele staten aan de liefdadigheid overgeleverd. De druk der crisis verzwakte de vakverenigingen aanmerkelijk. De verhouding der verschillende lagen in de arbeidersbeweging is eveneens volkomen veranderd. Vroeger leidden de geschoolden, terwijl tegenwoordig de slecht betaalde ongeschoolden de leidende rol vervullen, waaruit weer een andere taktiek der patroons voortvloeit. Vroeger werden de verschillende lagen van het proletariaat gescheiden; men betaalde veel aan de geschoolden om de anderen beter te kunnen uitbuiten: ze werden tegen elkaar uitgespeeld.

Dit werd de basis van de American Federation of Labor (A.F.L.). Tegenwoordig moet men een andere taktiek volgen, want de geschoolde arbeiders zijn zowel in aantal als in betekenis gedaald, terwijl de ongeschoolde een steeds beslissender rol vervullen. Hoe deze dreigende kracht te controleren? Men moest in de massa der ongeschoolden de geschoolde arbeiders laten doordringen, om de strijd lust te blussen die deze massa bezielt. Het is dus nodig industriële vakverenigingen te organiseren, welke de niet geschoolde arbeiders onder de controle der vakvereniging brengen en tenslotte onder de administratie van de staat. Ziedaar de basis van het "Committee for Industrial Organisation" (C.I.O.), dat onder leiding staat van Lewis, die, behalve zijn "buitenkansjes", 15.000 dollar verdient. Direkt toen de produktie toenam begon de proletarische strijd. Een golf van stakingen ging van '33 tot '35 over het land, om uit te monden in de industrie-stakingen van '37, waarin de arbeiders de bedrijven bezetten.

De Amerikaanse bezetting heeft een ander karakter dan die in Frankrijk en Hongarije. De stakingen in Pecs waren meer een wanhoopsdaad. De mijnwerkers sloten zich in de mijnputten op ten einde te demonstreeën, dat ze van hun lonen niet konden leven; het was dan maar beter te sterven. Deze meer passieve strijdwijze, welke met die der Hindoes onder Ghandi kan worden vergeleken, wil een beroep doen op de gevoelens der tegenstanders. De bedrijfsbezetting in Amerika daarentegen is een daad van grote aktiviteit en organisatie.

De stakers verboden de bezitters der fabrieken de toegang, zij gebruiken de machines om wapens te vervaardigen, al zijn 't maar stalen staven. Zij volbrachten wonderen van organisatie, ook wat de bewaking betreft.

De massastakingen met bedrijfsbezetting in Frankrijk stond mede onder de invloed van de Spaanse klassenstrijd en het Duitse fascisme. Vele stakers waren socialisten en kommunisten, maar toch ging deze demonstratie buiten de politieke partijen om. Zij hadden tot doel druk op Blum uit te oefenen om de beloften der verkiezingen door te drukken. Zij hebben niet lang geduurd, want het initiatief werd door de C.G.T.-bonzen gedood.

Om deze staking te verstikken fuseerden de zich noemende proletarische partijen, en zo spoedig als de arbeiders een verhoging van 15 % verkregen, devalueerde Blum de franc, waardoor de prijzen der levensmiddelen duurder werden dan ooit.

In Frankrijk was een gedeelte der werkers georganiseerd, en was de beweging van begin aan in handen van de vakvereniging, maar niet in Amerika, waar de bedrijven der groot-industrie echte bolwerken van het kapitalisme vormden. De arbeiders van deze industrie waren het die spontaan de stakingen hebben ingezet. De rubber-, automobiel- en staalindustrie waren de eersten die de slagen van het proletariaat voelden.

De bedrijfsbezetting wijst op een grote vooruitgang der Amerikaanse werkers. Zij hebben de eigendoms wetten doorbroken; dat ging zonder theorie en zonder aanduiding der gevolgen. Doch feiten spreken luider dan woorden. Zij hebben aan de heersende klasse een ultimatum gesteld, dat als ze de zaken niet beter laten lopen, het proletariaat de fabrieken zou controleren.

De Fransen waren besmet met de onjuiste theorie van de staking met gekruiste armen, zonder geweld. In Amerika is de geest zeer agressief; de arbeiders vinden het doelmatiger de eigenaars de fabrieken uit te smijten, dan de machines te verlaten. Het is reeds lang geleden, dat Daniël de Leon heeft gezegd: Waarom toch de algemene staking, waarbij de arbeiders de bedrijven verlaten en zichzelf uitsluiten? Beter zou het zijn een uitsluiting der bezitters door te voeren, terwijl de arbeiders in de bedrijven blijven. -

Vroeger zeiden de patroons: De arbeiders willen niet werken, zij saboteren altijd. - Tegenwoordig is het wel duidelijk dat het de eigenaars zijn die gedurende de crisis de fabrieken sluiten, de produkten vernietigen en roofzochten op de produktiekrachten houden. Om de werkloosheid te overwinnen weet de heersende klasse maar één middel: de oorlog! De werkers daarentegen waken over de machines.

De stakers hebben de volgende eisen opgesteld: 1. 30-urige werkweek; 2. garantie van een minimumloon; 3. afschaffing van het moorddadig arbeidstempo "speed-up"; 4. afschaffing van het stukwerk; 5. erkenning der vakverenigingen.

Uit deze eisen kan men zien, dat zij ook voor de werklozen strijden. Een andere eis was: Open de fabrieken voor de werklozen, beëindig de crisis der werkloosheid! - Zonder vertrouwen te hebben in de parlementaire methode en in de beloften van Roosevelt, wiens N.R.A. onder leiding staat van de reaktionaire generaal Johnson, die tijdens de wereldoorlog de dienstplicht invoerde, hebben de arbeiders hun belangen in eigen handen genomen.

Vanaf het uitbreken der stakingen verschenen de leiders van het CIO op het toneel en met behulp der socialisten en stalinisten, die volledig voor de bureaucraten kapituleerden, leidden en likvideerden zij de staking. Zij namen zoo snel mogelijk alle middelen te baat om de bedrijven te ontruimen en in de automobielstaking slaagden zij daar na 3 à 4 weken in, op voorwaarde, dat de patroons zich niet meer tegen de betaling der vakverenigingscontributie verzetten, waarvan bijna uitsluitend de funktionarissen genieten.

Het CIO is samengesteld uit 3 groepen: 1. de vakverenigingsburekraten, die meer dan ooit met de staat samenwerken; zij hebben geen vertrouwen in de partikuliere patroons, een vertrouwen, dat de AFL heeft behouden. 2. De socialisten en stalinisten, die deze voor hun politieke doeleinden gebruiken. 3. De "federale" vakverenigingen (industriële vakverenigingen) die vroeger niet gecontroleerd werden door de nationale

vakverenigingen en die gevormd zijn door de heldhaftige akties der arbeiders in de zware industrie, vóór de vorming van het CIO.

Door deze bedrijfsbezetting ontstaat een grotere solidariteit dan bij de vroegere stakingen. Om te beginnen blijven de stakers bijelkaar; ieder is onder de ogen van de ander, er valt niets te verbergen. De beschroomden, slappelingen en onverschilligen komen nu ook in beweging en kunnen eenvoudig niet de benen nemen; het is dus niet alleen meer een militante minderheid. Vroeger raakte de staking het leven slechts op enkele punten, terwijl nu op het gehele familieleven beslag wordt gelegd. Voorheen gingen de stakers naar huis, en werden overgeleverd aan de verzoeken en verwijten hunner vrouwen, met de tegenstelling tussen hun verantwoordelijkheid voor het eigen gezin en de strijdende medearbeiders: wat zal hij doen, staken of niet? Door de bezetting van het bedrijf bleef het bed onbezet! Als de vrouwen nu hun mannen willen zien, moeten ze wel naar de fabriek komen, en daar, in het gezicht der anderen, moedigen zij hun mannen wel aan. Inplaats van zuchten en tranen bij de kachel vormen zij nu vaak vrouwenbataljons om de strijd te steunen met alle vuur en vaart waarover een vrouw kan beschikken.

Het dagelijks gezamenlijk leven in de bedrijven brengt de stakers meer tot elkaar, de hoogmoed der geschoolden en het minderwaardigheidsgevoel der ongeschoolden verminderen, terwijl ook de diep ingekankerde vooroordelen tussen zwarten en blanken verdwijnen. In de loop der jaren werden duizenden negers gelyocht, onder voorwendsel, dat zij een blank meisje hadden misleid, in werkelijkheid omdat zij loon gingen eisen. Meer dan een miljoen negers trok van het zuiden naar het wat betere noorden.

De bezetting is tevens een waarborg, dat onderkruipers geen kans krijgen, want het leger der werklozen maakte de vroegere stakingen tot een gevaarlijk wapen. De bonzen kunnen niet zo gemakkelijk als vroeger de opvattingen der leden in hun baan leiden, zij staan dikwijls zelf aan de poort en kunnen er geen verblijf houden, de politie en opstootjes beletten hen dat, want ook het publiek wordt er meer bij betrokken.

De vakverenigingsleden kunnen zich nu vrijer uiten door de afwezigheid van gangsters, de vaste knokploegen der vakverenigingen, die b.v. in Illinois 35 mijnwerkers hebben gedood. In ieder bedrijf kunnen zich nu de mensen met aanleg en karakter ontwikkelen, die van deze ervaringen leren om bij andere, grotere acties weer leiding te kunnen geven.

Deze stakingen hebben ook hun grenzen. Wanneer de soldaten het volk in de straten doden, moeten de arbeiders in die strijd betrokken worden. De bezetters kunnen bij een kleine staking worden ingesloten, uitbreiding van het konflikt is ook hier een levenskwestie. Een geweldige menigte moet een levende ketting vormen tussen de bedrijven om de stakers te steunen.

De vooruitzichten zijn, dat de industriële vakverenigingen groeien en het CIO zijn macht konsolideert. Maar tenslotte zijn het niet, zoals bij de AFL de geschoolden die de boventoon voeren, maar de ongeschoolden. De geschoolden konden door middel van de vakvereniging hogere lonen krijgen, maar alleen ten koste van de grote massa der ongeschoolden. Als de ongeschoolden trachten door de vakverenigingen hun arbeidsvoorwaarden te verbeteren, zal dat onmogelijk blijken. Dat zou ten koste van de kapitalisten moeten gaan, de uitbuiting zou er zoveel minder om moeten zijn, en dat is in strijd met het handhaven van het kapitalisties beheer zelf.

Het CIO kan de massa der ongeschoolden geen lotsverbetering brengen, maar evenmin kan het de arbeiders op den duur van den strijd afhouden. En toch moet het CIO het doen voorkomen alsof het beiden kan, zijn bestaan hangt er van af. De arbeiders moeten geloven, dat het CIO lotsverbetering voor hen brengt, maar dat begint ermee om de akties der arbeiders te doen beëindigen, want zo alleen krijgt het de erkenning van den staat en de ondernemers. Het CIO dankt zijn opkomst aan de massa-akties der ongeschoolden, maar het kan zich alleen in leven houden door de oorzaak van zijn ontstaan uit de wereld te helpen. Als dat de arbeiders voldoende duidelijk is geworden, is ook de rol van het CIO uitgespeeld. Als de arbeiders zich er van afwenden, heeft het ook voor staat en ondernemers geen waarde meer.

De Amerikaanse arbeiders staan voor vraagstukken, welke in West-Europa reeds lang aan de orde waren. De oprichting van een vakvereniging die zich met lotsverbetering en hervorming der arbeidsvoorwaarden bezig houdt, wordt daar nog als een revolutionaire daad beschouwd. Nog niet zo lang geleden konden in West-Virginia federale troepen tegen 5000 primitief gewapende mijnwerkers optreden als tegen opstandelingen, toen deze een aktie voerden voor erkenning hunner vakvereniging. Dat neemt niet weg, dat de heersende klasse onder de druk der massa-akties tot een overeenstemming komt met de vakverenigingen, die ze gisteren nog bestreed. Ze zullen kollektieve kontrakten met hen afsluiten om daardoor de arbeiders van verdere strijd af te brengen. De vakverenigingen komen daardoor aan de kant van de ondernemers te staan. Gisteren nog werden ze door de ondernemers met alle machtsmiddelen bestreden, vandaag reeds zijn ze een werktuig in handen van de heersende klasse.

Het laat zich aanzien, dat de Amerikaanse arbeiders het met de problemen vlugger zullen klaarspelen dan de Europese arbeiders, die er reeds tientallen jaren mee worstelen. De nieuwe methode van de akties der arbeiders, de z.g. sit-down staking, is vijandig aan het werk der vakverenigingen. De vakvereniging, het doet er niet toe of ze tot de AFL of tot het CIO behoort, begint haar werk met het beëindigen van de ze akties. En toch vlammen deze steeds weer op. Nu in Detroit, in Flint, in New-York, in het Zuiden, dan weer in Chicago, aan de Westkust, enz.

De vakverenigingen hebben handen vol werk om deze akties in te dammen. Zolang als hen dat gelukt, kunnen ze hun rol spelen en worden de arbeiders aldoor opnieuw door kontrakten aan het kapitaal gebonden en verkocht. Maar op den duur kan dat niet, en des te minder naar mate de rol van het proletariaat in het maatschappelijk leven groter wordt. De hedendaagse stakingen met bedrijfsbezetting in de grootindustrie van Noord-Amerika maken wel heel duidelijk welke macht de arbeidersklasse heeft als hij in beweging komt. De arbeiders in de Verenigde Staten zullen deze akties niet achterwege willen laten, ook niet op aandringen van de vakverenigingen. Maar dan komen ze tegenover de vakverenigingen te staan.

Nu nog zijn de stakingen met bedrijfsbezetting oorzaak dat de ondernemers de bemiddeling der vakvereniging welkom heten, omdat ze zelf de arbeiders geen baas kunnen. Maar een vakvereniging, door staat en ondernemers erkend, heeft tot taak de akties te voorkomen; zij wordt vijandig aan de akties der arbeiders zelf.

Nu reeds worden de akties door arbeidersgedelegeerden en arbeidersraden georganiseerd en geleid; de vakorganisatie is daartoe niet in staat.

Het is de oplossing van de problemen waarmee de arbeidersklasse voornamelijk in Europa nog altijd worstelt.

In Europa drukt de traditie van een langjarige ontwikkeling der oude arbeidersbeweging op het denken der arbeiders. De arbeidersklasse kan van de oude beweging, die een instrument van de heersende klasse is geworden, niet loskomen. Ze vindt de nieuwe vormen van strijd en actie heel moeilijk en valt voortdurend weer onder de invloed van de oude beweging terug.

In Amerika bestaat zoo'n traditie niet, de arbeiders zullen er dus niet door gehinderd worden.

Toch is het niet alleen de traditie die de Europese arbeiders in de weg staat bij het zich doorzetten van de nieuwe strijdvormen in de klassenstrijd. Het is vooral de vraag, welke macht het proletariaat door middel van zijn zelfstandige acties kan ontwikkelen. En in dit opzicht zijn de vooruitzichten voor de Amerikaanse arbeidersstrijd gunstiger dan in Europa. Noord-Amerika is het grootste industrieland van de wereld, met een sterk proletariaat. Het is heel goed mogelijk, dat in N. Amerika drie fasen van de arbeidersstrijd in een kort tijdsbestek samenvallen. Gisteren en vandaag nog, strijd om zich te mogen organiseren en vakverenigingen op te richten voor het waarnemen der arbeidersbelangen. Vandaag ook reeds het voeren van deze strijd door zelfstandige acties der arbeiders, waarin zich de organisatie en strijdvorm van morgen reeds tot volle bloei ontwikkelt.

(Bovenstaand artikel is samengesteld naar aanleiding van een kort bezoek door een Amerikaanse kameraad ons te Amsterdam gebracht, en met behulp van gegevens en mededelingen door hem tijdens de verschillende gesprekken verstrekt.)

Verschenen is nr. 5 van ons Esperanto-tijdschrift "KLASBATALO", waarin de hieronder genoemde artikelen zijn opgenomen. Exemplaren zijn à 5 ots. te bestellen bij de bezorgers of bij J. KRANS, Ruysdaelkade 93 III, A'dam.

Inhoud Mei-nummer 1937:

La anarko-sindikalismo kaj la hispana revolucio.

Komunismo kaj religio. - - Klasmilito en Hispanio !

Ĉu la kritikoj estas nenecese ? - - Al la legantoj de "klasbatalo" !

Het onderstaande artikel werd op 2 Mei geschreven en op 7 Mei verzonden van het Aragonfront in Spanje, waar thans een kameraad uit de G.I.C. eindelijk in een dorpje eens een rustig plekje heeft gevonden waar hij ons wat schrijven kan. Op 4 Juni ontvingen we zijn brief te Amsterdam, door de censuur dus doorgelaten. Daarin deelt hij als reden van zijn "zwijgen" mee, dat het leven van een militie-soldaat niet zo gemakkelijk is, en dat de laatste 2 maanden dat hij aan het front is, ze hem van de ene plaats naar de andere gesjouwwd hebben, soms 200 K.M. en meer per vrachtwagen! "Je eerste zorg is natuurlijk voor eten, drinken en slapen, en dat gaat lang niet altijd van een leien dakje!" Verder deelt hij mede, dat hij verschillende kameraden heeft zien aftrekken, maar nog lang niet van plan is terug te komen. "Het gaat nu juist spannen, en men doet hier een schat van ervaringen op." Wij laten nu het volkomen onveranderde artikel volgen.

Kameraden!

Thans ongeveer 7 maanden in Spanje zijnde (steeds als soldaat in de milities) en over de eerste indrukken heen gekomen, wil ik weer eens een poging wagen de situatie alhier van revolutionair-marxistisch gezichtspunt uit te belichten. Ik heb de laatste maanden ongetwijfeld vele, wat al te optimistische opvattingen omtrent de toekomst der proletarische revolutie op het Iberisch schiereiland, moeten laten varen, daar de gang van zaken een al te duidelijke taal sprak. Ik wil echter al dadelijk beginnen met te verklaren, dat ik in regelrechte oppositie sta tot de houding van die kameraden, die, in Spanje gekomen zijnde om als vrijwilligers aan de kant van de Spaansche arbeiders te vechten, voor korte tijd de milities en zelfs het land verlaten hebben, omdat naar hun mening "de proletarische revolutie hier ten dode opgeschreven is." Er is bij mij een sterk vermoeden, dat deze kameraden hun theorie alleen gebruiken, om hun eigen houding (die ik nu niet verder wil beoordelen) te rechtvaardigen. Deze mening is echter, op z'n minst gezegd, erg voorbarig. Zolang er nog tienduizenden arbeiders op de been zijn, met de wapenen in de hand, beziel met de ideeën van de sociale revolutie en de proletarisch-kommunistische samenleving, kan men bezwaarlijk beweren, dat de revolutie voor de arbeidersklasse verloren is. (Denken wij aan de milities van de CNT - FAI en de POUM en een groot deel van de milities der Communisten.) Wat men inderdaad wel erkennen moet, is, dat het proletariaat sedert de 19e Juli belangrijke posities verloren heeft en nog steeds voortgaat belangrijke posities te verliezen. Met andere woorden, dat de contra-revolutie, in de vorm niet slechts van de fascistische in het achterland, maar van de klein-burgerlike en opportunistische partijen, eveneens successen heeft geboekt. Hierover straks meer uitvoerig.

Wij weten nu reeds, dat de onbekwaamheid van de z.g. republikeinen, (daarbij gerekend de communisten en sociaal-democraten) om hun eigen régime te verdedigen, het den fascistische (met de hulp van het duitse en italiaanse kapitalisme) mogelijk heeft gemaakt niet alleen gedurende zeer lange tijd hun opstand voor te voeren. Bekend is de houding van een zeer groot deel der republikeinse autoriteiten, die weigerden bij het bekend worden van de fascistische "coup d'état" den arbeiders die hun daarom vroegen, wapenen te geven om de republiek te verdedigen en zich liever verlieten op de door en door reactionaire Guardias Civil en Asalt. Deze liepen op het kritieke moment vanzelfsprekend met pak en zak naar de fascistische over. Het republikeinse régime werd niet gered door de republikeinen of door het Spaanse Volksfront, maar door de massa-actie van de revolutionaire arbeiders, die in plaatsen als Barcelona enz. met zeer onvoldoende wapens het pretorianenleger naar den duivel joegen.

In de kringen van de CNT - FAI had men de gebeurtenissen al lange tijd van te voren zien aankomen en, zij het dan ook onvoldoende, zijn voorzorgsmaatregelen kunnen treffen. Aan deze waakzaamheid van de revolutionaire elementen uit het proletariaat, aan het feit, dat zij gedurende al de tijd dat de Spaanse republiek bestaan heeft, de geesten van de beste elementen der arbeidersklasse hebben gespannen gehouden, (de proletarische voorhoede van de CNT en FAI is het geweest die hierin het hooftaandeel heeft gehad) is het te danken, dat het fascisme (d.w.z. het Spaanse feudalisme met het kapitalisme van Duitsland en Italië als directe bondgenoten) niet zonder slag of stoot in geheel Spanje gezegeviend heeft. Men moet dus wel zeer naïef of een volslagen bedrieger zijn om de 19e Juli als een succes van de Volksfrontpolitiek te vieren, een politiek, die, zoals men weet, gebaseerd is op de samenwerking van de arbeidersklasse met de radicale bourgeoisie en het "voornutstrevende" kleinburgerdom. Het is niet toevallig, dat de opstand het snelst en volledig werd neergeslagen in Catalonië, waar 3/4 deel bijna der Spaanse industrie is geconcentreerd en het meereindeel der arbeiders revolutionair georiënteerd is (CNT). Interessant zou het zijn nader in te gaan op de grote verschillen die er bestaan tussen de rijke en heel vaak industriële kustgebieden van Spanje (Catalonië, Asturië, Valencia) en de dorre, arme en reactionaire hoogvlakte en de vele historische, etnologische en andere factoren, die mede de oorzaak zijn, dat deze verschillen zeer diepgaand zijn. Doch dit is nu onze taak niet. Zeker is het, dat van Catalonië en Asturië (zoals reeds vroeger in de Spaanse geschiedenis) het licht moet komen van Catalonië vooral, dat economisch zo'n belangrijke plaats in Spanje inneemt. Gaan wij dus verder: de revolutionaire gezindheid en doelstelling van het Catalaanse proletariaat, opgevoed in de anarchistische en syndicalistische ideologie en geschoold en gestaald in een serie hevige en bittere gevechten met den klassevijand, op de juiste waarde schattend, kunnen wij niet nalaten juist met nadruk te wijzen op de feiten en tekortkomingen van dit moedige Catalaanse proletariaat, omdat deze grotendeels rechtstreeks voortvloeien uit de anarcho-syndicalistische opvattingen omtrent de doorvoering der sociale revolutie. Hoe komt het dat in Catalonië, waar de absolute meerderheid van het proletariaat revolutionair (anarcho-syndicalistisch) georiënteerd is, en waar de arbeiders inderdaad na 19 Juli de macht in handen hadden, hoe komt het dat thans, na 9 maanden revolutie en oorlog, dit proletariaat belangrijke posities verloren heeft, en dat wij in Catalonië een burgerlijke coalitie-regering hebben, waarin anarchistische ministers de macht delen met kleinburgers en de opportunistische elementen der Catalaanse arbeidersbeweging, die voor de 19e Juli een zeer minime invloed hadden, doch zich thans sterk weten door de toevloed van allerhand reactionair gespuis. (Terecht lezen wij in één der Informatie-Bulletins der CNT-FAI dat de Catalaanse burgerij in de groeiende invloed van de reformistische UGT, die voor de 19e Juli in Catalonië 20.000 leden telde, waaronder een goed deel stakingsbrekers, een dam ziet tegen de zo gevreesde revolutie.) Nemen wij de praktijk der revolutie als criterium tot het beoordelen van de anarcho-syndicalistische theorie in het klassieke land van het anarcho-syndicalisme, waar de meerderheid der proletariërs onder de invloed staat van deze beweging, dan komen wij tot de slotsom: Gevoegen en te licht bevonden! De reden van het feit dat de arbeiders de absolute macht op straat en in de bedrijven die zij na de 19e Juli veroverd hadden, reeds voor een belangrijk deel aan de kleinburgers en de grootburgers hebben moeten afstaan, ligt daarin, dat de anarcho-syndicalisten geen juiste opvattingen hadden omtrent het centrale probleem ener proletarische revolutie: het machtsvraagstuk. Aan wie de macht, aan het proletariaat, of aan de bourgeoisie, dat is de vraag.

De anarchisten wilden de macht van het proletariaat, m.a.w. de dictatuur van het proletariaat verzoenen met de macht van het kleinburgerdom en de bourgeoisie, wat op een fiasco moet uitloopen. De 19e Juli had het proletariaat in de belangrijkste plaatsen van Spanje, die thans in onze handen zijn, de macht veroverd. Het parool der revolutie had niet anders kunnen zijn dan: de éénmaal veroverde macht in handen houden, ze onder geen beding uit handen geven. De anarcho-syndicalisten hebben dit niet begrepen (althans de grote meerderheid van hen niet), en daardoor hebben zij historisch gefaald. Daarom drijven zij thans Volksfrontpolitiek, al trachten zij dit ook te ontginnen. In coalitie met het kleinburgerdom, dat liever de overwinning van het fascisme dan die der arbeidersrevolutie ziet, en in samenwerking met de opportunisten van Tweede en Derde Internationale, die het proletariaat van Europa na de oorlog van nederlaag tot nederlaag gevoerd hebben, wil men het fascisme overwinnen. "De oorlog winnen en de revolutie maken" is het parool der anarcho-syndicalisten. Accoord, kamer aden, maar dit is niet de juiste weg. Het fascisme kan, ook militair, alleen geslagen worden door het revolutionaire proletariaat, dat in het achterland de sociale revolutie doorzet. Alle politieke en sociale macht aan het proletariaat!, dat is de voorwaarde ook voor de militaire overwinning op het fascisme.

Er zijn vele mijlpalen die de gang der contra-revolutie in Catalonië apart, en in Spanje in het algemeen, duidelijk illustreren. De eerste was wel de oplossing van het Centraal comité der milities, dat praktisch alle macht in Catalonië had, waarbij het overwicht uit de aard der zaak bij de proletarische sector lag, en de vorming van een zuiver burgerlijke coalitie-regering, waarbij al direct een overmatig grote invloed werd ingeruimd aan de UGT, op grond van het gestegen ledental van die organisatie (waarbij te bemerken valt, dat een groot deel van het kleinburgerdom en van de reactionaire beampten en arbeiders, die zich vroeger nooit om organisatie en klassenstrijd bekommerd hebben, maar die nu gedwongen waren zich te organiseren, omdat men zonder organisatieboekje geen werk kan krijgen; in de UGT is getreden.)

1): Men kan het anders zeggen: voor de meerderheid der Spaanse anarcho-syndicalisten is de oorlog tegen het fascisme blijkbaar in diepste instantie toch niet de strijd van de arbeid tegen het kapitaal. Dat blijkt hieruit, dat men zegt: thans voor alles éénheid tegen het fascisme, als de oorlog éénmaal gewonnen is zal het Spaanse volk wel zeggen welk sociaal régime het wenst. Hoe is dit te rijmen met hetgeen men anderzijds zegt: de nationalisatie van de industrie is één der voornaamste voorwaarden voor de overwinning op het fascisme. Sociale revolutie als voorwaarde voor de militaire overwinning, of bondgenootschap met kleinburgerlijke en opportunistische partijen, dus geen revolutie, en revolutie na de oorlog? Natuurlijk zijn de revolutionaire anarchisten en syndicalisten voor de sociale revolutie, het samengaan met de kleinburgerlijke en opportunistische partijen, evenals het deelnemen aan de delegaties van de "Vrienden van de Sovjet-Unie" van de zijde der CNT, dit alles is voor hen slechts een vraagstuk van tactiek. Zij zien niet, dat deze weg in werkelijkheid hoe langer hoe verder van de revolutie afvoert! Eerst de oorlog winnen, dan pas, als de oorlog eenmaal gewonnen is, kunnen wij de revolutie doorvoeren, redeneren zij. Dat is dan ook de reden dat de CNT-congressen de samenwerking met de Esquerra, PSUC, enz. binnen het parlementair systeem met groote meerderheid hebben goedgekeurd. Ook in de FAI was de oppositie tegen deze politiek uiterst gering!

Een contra-revolutionaire daad was ook het uitstoten van den vertegenwoordiger van de POUM uit de Catalaanse regering, een gevolg van de bekende machinaties der Catalaanse Moskou-huurlingen, die onder het commando van het Russische consulaat te Barcelona staan. De POUM is, anders dan de CNT en FAI, een zwakke organisatie, en haar kritische instelling ten opzichte van het Stalin-régime en de fameuse "anti-Trozkisten-processen" hebben hem de haat van Moskou op de hals gehaald. Daarom was één van de eerste dingen die men bewerkstelligde de uitsluiting van André Nin, minister van justitie, uit de regering der Generalidad van Catalonië.

Werd de eerste dagen der revolutie de orde in Barcelona b.v. gehandhaafd door de gewapende arbeiders zelf, dit veranderde al heel spoedig. De gewapende arbeiders moesten in het straatbeeld plaats maken voor de Guardia Civil en Guardia de Asalto, d.w.z. de korpsen, die zoveel jaren de kapitalistische orde hadden gediend op voorbeeldige wijze. Overal verloren de arbeiders terrein, economisch, politiek en militair. En dit proces vindt nog steeds voortgang.

De Spaanse arbeiders, op zo onverwachte wijze aan de macht gekomen, wisten niet wat met deze macht te doen. Daarom moesten zij geleidelijk deze macht verliezen. Hun leiders gingen in op de vorming van een anti-fascistisch blok, van een coalitie-regering op burgerlijk-parlementaire grondslag, met burgerlijke en kleinburgerlijke partijen, waarbij de CNT-FAI tegen wil en dank de rol van politieke partij ging spelen. De inmenging van Rusland bracht geen verandering ten goede in deze gang van zaken. Alles wijst er op, dat men de revolutionaire fracties als het gaat, wil uitschakelen, ze in ieder geval zoveel mogelijk van hun macht beroven. Onder auspiciën van Moskou en met Moskou'sche methoden werd een infame hatze ingezet tegen de POUM, de kleinste revolutionaire fractie. Onze communistische vrienden gingen zelfs zo ver deze partij van samenwerking met het Duitse fascisme te beschuldigen en het verbod van de POUM te eisen. De laatste campagne tegen de POUM vond zelfs geloof tot in kringen van revolutionair-anarchistische, maar al te goed-gelovige arbeiders, die de manoeuvre niet dóór hadden. De radiozender van de POUM te Madrid werd in beslag genomen, een frontkant van deze partij voor de Madrileense milities werd verboden, later werd de "Batalla", het orgaan van de POUM in Barcelona, voor enige dagen verboden. Even later zette het offensief tegen de CNT-FAI in, nadat men reeds lang tegen deze organisaties in de buitenlandse pers een hetze had gevoerd. De anarchisten werden er van beschuldigd de discipline aan het front en de noodzakelijke militairisatie niet te willen en te saboteren, etc. etc. De anarchistische krant "Nosotros" van de Levante werd, omdat hij de verregaande onbekwaamheid van Indalecio Prieto in zijn functie als minister van Luchtvaart en marine had durven aantonen en laken, door de regering verboden. Anarchisten werden, even als onder het vroegere régime, door de Madrileense regering of de lokale autoriteiten gevangen gezet (bijzonder ergerlijk was wel het geval van kam. Maroto, geheel willekeurig door de autoriteiten van Almeria gevangen gezet. Dit geval heeft over het ganse land scherpe protesten uitgelokt, zodat men zich eindelijk gedwongen zag Maroto vrij te geven. Het geval Maroto staat echter niet op zichzelf!) Bekend is de meer dan schandalige wijze waarop het blad "CNT" van de gelijknamige organisatie te Madrid door de Madrileense autoriteiten wordt geensureerd. De "Solidaridad Obrero" heeft op deze willekeur reeds meer dan éénmaal de aandacht gevestigd. Hoezeer wij gelijk hadden, toen wij op grond van de na-oorlogse ervaringen, reeds in Juli '36 zeiden dat het wereldkapitaal alles en alles op het spel zou zetten om de arbeidersrevolutie in Spanje te vermoorden, dat heeft de verdere loop der gebeurtenissen op meer dan evidente wijze bevestigd! Het wereldkapitaal, d.w.z. zowel het kapitaal dat zich vande "democratische" als wel dat kapi-

alwel dat kapitaal dat zich van de "fascistische" staatsvorm bedient.

Het kapitaal van Duitsland en Italië helpt Franco en Mola met alle middelen: neen, beter nog kan men nu zeggen, dat het Duitse en Italiaanse kapitaal is, dat zich van Franco en Mola bedient om zijn eigen doeleinden te realiseren: Spanje tot een Duits-Italiaanse kolonie te maken om de natuurlijke rijkdommen van het land te exploiteren. In strijd met al het kapitalistische "volkenrecht", in strijd met al de bepalingen en statuten van de door Engeland en Frankrijk geleide Volkenbond, lieten de "democratische" kapitalistische staten het wijzelijk na, de wettig gekozen Spaanse regering van wapens en materiaal te voorzien om de fascistische opstand neer te slaan. Zelfs de bestellingen aan wapens, vliegtuigen, etc., die de Sp. republiek nog in Frankrijk had lopen toen de opstand uitbrak, weigerde de Volksfrontregering uit te voeren. Alles uit angst voor het "Rode Spanje", d.w.z. voor de proletarische revolutie. Men wist er in het buitenland heel goed dat de leiding van het gewapende verzet tegen het fascisme berustte bij dezelfde revolutionaire proleten die in '34 de Commune van Asturië uitriepen en op vele plaatsen van Catalonië het "vrije communisme" proclameerden. Men wist heel goed, dat de burgerlijk-kapitalistische republiek van 14 April, dat de uitbuitersinteressen niet datgene waren, wat deze arbeiders verdedigden. En daarom was heel de kapitalistische wereld tegen het "Rode Spanje". Ook Rusland maakt daarop geen uitzondering, zoals wij zullen zien. Dat ondanks alle sabotage, non-interventie, blokkade en kustcontrole de fascistische legers met hun tienduizenden Italiaanse, Duitse en Moorse "vrijwilligers" geen successen van betekenis konden boeken en zelfs bij Madrid en in het Zuiden in het defensief gedrongen werden, dank zij de heroïsche strijd van de Spaanse arbeidersklasse en de tienduizenden vrijwilligers die schouder aan schouder met haar vechten, dat was voor de "democratische" staten een verrassing. Dienovereenkomstig hebben ze langzaam hun houding wat gewijzigd. Dit laatste mede, omdat bleek, dat Franco en Mola zelf niet zoveel om het lijf hadden, maar dat het Duitse en Italiaanse kapitaal was dat de beide generaals zoo sterk maakte. Frankrijk en Engeland hebben zeker belang bij het behoud van de democratische Spaanse republiek, maar als er niet anders op zit, dan aliever een fascistisch of door een militaire dictatuur geregeerd Spanje, dan een rood-proletarisch Spanje. Wat betreft de politieke en economische belangen dachten Engeland en Frankrijk het zeker nog wel op een accoordje met Franco te kunnen gooien. Nu de overheersende invloed van Duitsland en Italië in de Spaanse burgeroorlog steeds meer in het oog gaat lopen, zijn Engeland en Frankrijk meer geneigd bij te draaien. Het kniptgeleden ingezette offensief op de Baskische provincies met vooral Duitse troepen onder Duits commando is natuurlijk gericht op de ijzermijnen van Bilbao, die voor de Engelse bewapeningsindustrie van onschatbare betekenis zijn. Dit ziende is het niet te verwonderen, dat Engeland van koers verandert en het verwondert ons niet in de dagbladen te lezen: "De Engelse vloot helpt de Baskische regering bij het evacueren van de burgerbevolking van Bilbao. Engeland verklaart zich bereid de herhaling van een bombardement als dat van Guernica te voorkomen, etc." Kenmerkend is ook, dat de Baskische regering, die bij de aanvang van het bombardement over geen enkel vliegtuig beschikte, er thans meer dan 50 heeft. Engelse hulp? Wat Rusland betreft, anders dan Engeland, Frankrijk, etc., heeft het in Spanje geen economische belangen, maar wel degelijk politieke. Rusland heeft er alles bij te verliezen, als Italië en Duitsland het Iberisch Schiereiland tot hun kolonie maken. Vandaar dat Rusland reeds vroeg begonnen is te helpen, met levensmiddelen, met wapenen en met vliegtuigen, vrijwilligers en technici. Het gaat voor de staat van Stalin om het behoud van de burgerlijk-democratische republiek, en niets anders. In die zin geeft de

Moskouze regering zijn instructies aan de Spaanse sectie der IIIe Internationale. Het parool van die sectie is dan ook: "voor alles de oorlog winnen, al het andere is bijzaak." "Eén regering, één leger, één vlag" is één van de leuzen der communistische partij.

De regering van de republiek, dat is van Azana en Largo Caballero, één leger, dat is het burgerlijk-kapitalistische leger van de republiek, één vlag, die der republiek. Het laatste is symbolisch! Men heeft in vele plaatsen de rode en rood-zwarte vlaggen van de bedrijven laten verwijderen en er de "éénheidsvlag" voor in de plaats gesteld, d.w.z. de vlag der republiek met de initialen: U.H.P. De militieën en het leger marcheren ook onder deze vlag. Zoals men weet is de betekenis van U.H.P. de volgende: in '34 vormde zich een éénheidsfront op revolutionaire grondslag van alle arbeiders van Asturië als tegenweer tegen de reactionaire Gil Robles-Leroux-regering. De arbeiders veroverden de macht en de z.g. Commune van Asturië werd geboren. Verbond van Proletarische Broeders, U.H.P.! Deze drie letters werden de strijdkreet van het Spaanse proletariaat. De Commune van Asturië werd op gruwelijke wijze door de republiek onderdrukt, duizenden arbeiders, vrouwen en kinderen vielen aan de moordlust van de republikeinse troepen ten offer! U.H.P., de strijdkreet der Asturische arbeiders, met de standaard der burgerlijke republiek te verbinden, dat is wel de grootste hoop die men het Asturische proletariaat kan aandoen!

Het moderne oorlogsmateriaal, door Rusland geleverd, is voor 98 % in handen gekomen van de Valencia-regering, die socialistisch-communistisch-republikeins is. Kameraden die aan het Madrid-front waren wisten mij te vertellen, dat tanks e.d. uitsluitend in handen waren van betrouwbare "republikeinse" manschappen. Al sinds het begin van de Valencia-regering bezig stelselmatig het Aragonfront, waar de grote meerderheid der militieën revolutionair-proletarisch is ingesteld, van het nodige materiaal tot het offensief te onthouden. Zelfs nadat, ondanks grote tegenstand der Aragon-militieën de z.g. militairisatie is doorgedrukt, blijft de Valencia-regering het Aragonfront stelselmatig saboteran, door het alle middelen tot de aanval te onthouden. Talrijk zijn de mannen die zonder vuurwapen aan het Aragonfront zijn, terwijl de magazijnen van Valencia ruim voorzien zijn van geweren. De militairisatie was een technisch-militaire noodzakelijkheid, wij zullen de laatste zijn om dit te ontkennen. Maar de vorm waarin deze militairisatie is doorgevoerd, namelijk het omsmeden van de arbeidersmilitieën tot een burgerlijk-kapitalistisch leger, betrouwbaar instrument in handen van de regering der republiek, dat is een nederlaag temeer voor de Revolutie. Overigens moet ik er bij zeggen, dat wij van dit "ideaal" in Aragon nog heel ver verwijderd zijn. (Welbegrepen: de reorganisatie der militieën, militair en technisch, met een straffere discipline, een centraal commando, etc., dat was noodzakelijk, dringend noodzakelijk. En verder: omdat de arbeiders zelf daartoe niet in staat bleken, knapte de regering het voor hen op. Het kan ons niet verwonderen, dat die regering dat op haar eigen manier deed, en zo alweer wat terrein op de revolutie gewonnen had!)

Om het kort te formuleren: de revolutie verliest voortdurend terrein. Dat wil nog niet zeggen, dat ze verloren is. Het proletariaat is gewapend, heeft een bepaalde macht in de bedrijven. En het lijkt er niet op, dat het zich met een kluitje in het riet zal laten sturen. Maar ontzaglijk sterk is de vijand. Vast staat, dat al slaagt het proletariaat er in het fascisme te verslaan, het dan nog pas aan het begin staat. Zal tegen die tijd het Franse proletariaat zover zijn, dat het de Spaanse revolutie actief kan ondersteunen? Zal het internationaal proletariaat in beweging komen? Alleen daarin kan voor de Spaanse arbeidersklasse redding liggen. Geïsoleerd moet de Spaanse revolutie evenals indertijd de Russische, doodbloeden. Het woord is aan de toekomst.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING: De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens dieper ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het bekeer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Tiende Jaargang No.10. Juni 1937 No. 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

REVOLUTIE en CONTRA-REVOLUTIE in SPANJE.

De algemeene balans.

"De republikeinse regeering van Valencia heeft, nadat hij er in geslaagd is de anarchistische elementen te overheerschen, zoo niet te elimineeren, en een betrekkelijk gedisciplineerd regelmatig leger te vormen, besloten, dat dezelfde politiek moest worden doorgevoerd in Catalonië. Hij heeft dus de heer Companys en de regeering van de Generalidad aangeraden eindelijk het decreet toe te passen, dat tot daar aan toe een doode letter is gebleven, en dat de ontwapening van de extremisten van de libertaire beweging beveelt. De anarchisten, die in Barcelona de sterksten zijn wat betreft effectieve sterkte en bewapening, en die beschikken over tanks en mitrailleurs, namen oogenblikkelijk hun maatregelen en gingen over tot de individueele ontwapening van de Guardias de Asalto. Onder deze omstandigheden was het, dat de strijd in de straten begon, en zijn eerste resultaten waren zoodanig, dat de regeering meende het op een accoord te moeten gooien met de libertairen en af te zien van ieder plan om hen te ontwapenen. Op dat oogenblik besloot Valencia in principe tusschenbeide te komen door de diensten van de handhaving van de orde in Catalonië in handen te nemen en generaal Pozas met het commando van de geregelde krachten van de Generalidad te belasten. Tegelijkertijd stuurde de republikeinse regeering gemotoriseerde éénheden en gaf aan drie oorlogsschepen bevel zich naar Barcelona te be-geven." ("Le Temps" van 8 Mei.)

De gebeurtenissen in Barcelona hebben een nieuwe fase ingeluid van de strijd tusschen revolutie en contra-revolutie. De leuze van het "anti-fascistische éénheidsfront", van het bondgenootschap tusschen bourgeoisie en proletariaat is op ondubbelzinnige wijze weerlegd, voor allen die zien willen.

Voor het eerst sinds het zich doorzetten van de Volksfront-politiek stonden de beide klassen van de kapitalistische maatschappij weer openlijk tegenover elkaar, voor het eerst werd weer de vraag van de macht in de maatschappij openlijk gesteld.

De strijd om de macht, die op deze wijze in Catalonië inzette, is weer gesust, zonder dat hij tot een definitieve beslissing heeft gevoerd. De arbeiders hebben zich door hun leidende organisaties laten overhalen de strijd te staken, en zich tevreden te stellen met enkele oppervlakkige tegemoetkomingen.